

Η ΕΠΟΝ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

(4)

του Μ. Γ. Δημολιού

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΑΚΟΙ ΡΑΨΑΝΙΩΤΕΣ

(Πρωτοπορούν οι κομμουνιστές)

Στην κρίσιμη κατάσταση που δημιουργήθηκε με την κατάρρευση του μετώπου, οι κομμουνιστές μπήκαν μπροστά και στάθηκαν μέχρι την απελευθέρωση επικεφαλής του Εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα.

Όταν κατέρρευσαν τα δύο πολεμικά μας μέτωπα και οι Γερμανοϊταλοί μπήκαν μέσα στη χώρα μας, οι φυλακισμένοι εξόριστοι αντιφασίστες, έκαναν πολλές προσπάθειες να δραπετεύσουν, αλλά πιά πολλές προσπάθειες έκαναν για να πείσουν τις Διοικήσεις των στρατοπέδων να τους αφήσουν ελεύθερους και να μη δεχθούν να γίνουν εκτελεστές του εγκληματικού σχεδίου που τους είχε υποδειχθεί. Αλλά οι Διοικητές των φυλακών με βάση τις εντολές που είχαν από την δικτατορική κυβέρνηση του Μεταξά όχι μόνο αρνήθηκαν αλλά ενίσχυσαν τις φρουρές.

Έτσι σε λίγες μέρες οι 580 φυλακισμένοι κομμουνιστές της ακροναυπλίας παραδίδονται στους Γερμανούς κατακτητές, αργότερα και συγκεκριμένα την πρωτομαγιά του 1944 οι Γερμανοί εκτέλεσαν 200.

Για την εκτέλεση αυτή το «Βδομαδιατικό δελτίο» που έβγαινε τις μέρες εκείνες έγραψε:

— διακόσια παληκάρια σήμερα έδωσαν τη ζωή τους - ήταν τα θύματα της 4ης Αυγούστου.

— πέθαναν ζητωκραυγάζοντας για τη λευτεριά και για την πατρίδα. Στη διαδρομή προς τον τόπο της εκτέλεσης

πετούσαν σημειώματα για τους δικούς τους. — Να τί έγραφε ένα σημείωμα που βρέθηκε και δημοσιεύθηκε στο βδομαδιατικό δελτίο.

— *Αγαπημένοι μου, ο θάνατός μου δεν θα πρέπει να σας λυπήσει, αλλά να σας ατσαλώσει πιά πολύ, για την πάλη, που διεξάγετε. Σφίξτε την καρδιά σας και βγείτε παληκάρια από τη νέα αυτή δοκιμασία. Έτσι θα μας τιμήσετε καλύτερα. Όταν ο άνθρωπος δίνει τη ζωή του για ανώτερα ιδανικά, δεν πεθαίνει ποτέ.*

1-5-55

Με πολλή αγάπη
Σας φιλώ
Μήτσιος

Αλλά παρά τα μέτρα που πάρθηκαν όταν μπήκαν οι Γερμανοί 200 - 250 στελέχη του ΚΚΕ κατάφεραν και δραπετεύσαν από τις φυλακές και τα σανατόρια, οι κομμουνιστές αυτοί που υπέφεραν πάρα πολλά και χρόνια ολόκληρα βρίσκονται μακριά από τους δικούς τους, μόλις δραπετεύσαν δεν πήγαν στα σπίτια τους, αλλά ρίχτηκαν αμέσως στη δουλειά και οργάνωση του αγώνα για αντίσταση και την γρήγορη απελευθέρωση της χώρας μας. Οι εξόριστοι δραπεύτες που ζήσανε πολλά χρόνια στην παρανομία δεν άργησαν να βρουν τα παλιά τους στέκια, αντάμωσαν εκεί και τον Ιούνιο του 1941 δημιούργησαν τον πρώτο πυρήνα που βάζει και τα πρώτα καθήκοντα.

1ον ανέβασμα του εθνικού φρονήματος

2ον την επιλογή οπλισμού

3ον πάλη για τη σωτηρία της σοδειάς για την επιβίωση του λαού.

Στη συνέχεια έφυγαν γι την ιδιαίτερη πατρίδα των, μαθημένοι από καταδίωξεις, οι μετακινήσεις γι' αυτούς είναι παιχνίδι - γρήγορα θα βρεθούν και στο τελευταίο χωριό.

Η Ραψάνη θα είναι από τα πρώτα κεφαλοχώρια που θα φτάσει το μήνυμα των αποφάσεων. Έτσι σε μια πετροκαλύβα (που ακόμα σώζεται) του Μπάρμπα - Κώστα Μπρουζιώτη στο Σ.Σ. Ραψάνης συγκεντρώνοντας 7 - 10 ανθρώπους. Τί είπαν δεν το ξέρουμε, λίγο αργότερα, όμως καταλάβαμε ότι ήταν οι πρώτοι αντιστασιακοί.

Μπαίνοντας μέσα στην καλύβα (έμεινα τότε και εγώ σ' αυτή). Είδα το Μήτσιο Τσιτσιλαρά - Γιάννη Κλαδίσιο, Γιάννη Μπρουζιώτη και Στέλιο Μπρουζιώτη - Γιάννη Βλαχοστέριο και άλλα άτομα που δεν τα γνώριζα. Στις ίδιες εκείνες μέρες με προφυλακτικά μέτρα έδωσαν την εμφάνιση και δύο καταδιωκόμενοι κομμουνιστές ο Αντώνης Παπαγιάννης από τους Γόνους και ο Γιώργος Δήδημος από τη Ραψάνη, και οι δυο προσφυματικοί. Σήμερα που ο χρόνος μας επιτρέπει να γράψουμε ελεύθερα, η μνήμη γυρίζει στους πρωτοπόρους αυτούς αγωνιστές της Ραψάνης που θυσιάστηκαν σ' ένα τίμιο αγώνα.

Από τους παραπάνω πρωτοπόρους ο Μήτσιος Τσιτσιλαράς σκοτώνεται στους Γόνους από τους Γερμανούς. Ο Γιάννης Κλαδίσιος πέθανε στη Σοβιετική Ένωση που είχε καταφύγει μετά από τον Εμφύλιο. (Από αγάπη για την πατρίδα του και το χωριό του ζήτησε και θάφτηκε στο μέρος που τον γέννησε). Ο Γιάννης Μπρουζιώτης θα εκτελεστεί στο Μιζούρλο το 1947 και ο αδελφός του Στέλιος σκοτώνεται στον Εμφύλιο, ο Γιάννης Βλαχοστέριος εκτελείται εν ψυχρώ κάπου στον Όλυμπο από παρακρατικούς. Αλλά τους πρωτοπόρους αγωνιστές θα τους ακολουθήσουν και άλλοι

Ραψανιώτες που θα τους φθάσουν και θα τους ξεπεράσουν στην αντιστασιακή δράση. Κάθε νέος της Ραψάνης όπου και αν τοποθετήθηκε σήμερα πολιτικά πρέπει να είναι περήφανος που κάποιος δικός του συγγενής ή φίλος θυσιάστηκε. Λίγα λουλούδια στο μνημείο της Εθνικής αντίστασης, είναι δική μας υποχρέωση, τιμώντας αυτούς που με τον αγώνα τους για την Εθνική απελευθέρωση, έγιναν οι πρωτοπόροι που γεφύρωσαν την κοινωνική και οικονομική ανισότητα. Έσπασαν το κατεστημένο. Έσπασαν το προνόμιο των λίγων που ξεχώρισαν τους ανθρώπους σε πρώτη και δεύτερη ποιότητα και έδωσαν το θάρρος και τη δύναμη σε φτωχόπαιδα να βρουν την προσωπικότητά τους.

Εμείς που πήραμε ενεργό μέρος από τις πρώτες μέρες στην Εθνική αντίσταση βλέπομε με χαρά και ικανοποίηση τα παιδιά της Ραψάνης, που οι φτωχοί πατεράδες ποτές δεν διανοήθηκαν, να καταλαμβάνουν θέσεις διανοουμένων, κάτι που στα χρόνια εκείνα η άρχουσα τάξη το θεωρούσε κοινωνικό αμάρτημα.

Στο τέλος του 1941 κάτι ψιθυρίσματα δημιουργούν σε άλλους μας απορίες και ερωτηματικά στις χειμωνιάτικες νύχτες, τα σκυλιά γαυγίζουν και όταν αυτά σταματούν, ακούγονται άλλα μακρύτερα.

Στην ησυχία της νύχτας και στο σκοτάδι, οι βηματισμοί που ακούγονται στα καλντερίμια, δίνουν μεγαλύτερη έκταση, αυτά σε συνδυασμό με κάτι διαδόσεις ότι εμφανίσθηκαν αντάρτες δημιουργούν αλληλοσυγκρουόμενα συναισθήματα φόβου και χαράς.

Μιχ. Γ. Δημολιός

(Στο επόμενο η συνέχεια).

